

ческото сърдце; ако това широко сърдце може да се напълни: тѣ сж съпружеската и бащината или майчината любовъ. Тѣзи двѣ чувства отговарятъ на двѣ нужди неотдѣлни отъ нашето битие: нуждата да живѣешъ въ друго и нуждата да оживявашъ въ друго.

Нѣма нищо по страшно за чловѣкътъ отъ самотията; доказателството на това се е видѣло когато, въ послѣдно време, нѣкои великодушни чловѣколюбци като се усъмнили въ справедливостта на едно дрѣвно и жестоко наказание, се опитали да го заменятъ съ уединението. Опитътъ, казватъ, доказалъ че това ново наказание е било по жестоко отъ наказанието което сж искали да заместятъ. Чловѣкъ не може да търпи самотията; защото, самъ, той не може да избѣгне мисълта за своето нищожество. Ето защо хората съзидатъ градове, свързватъ общества, свикватъ събрания, правятъ расходи, или поддържатъ приятелство по мѣжду си. Но всичко това не е достатъчно още; не е достатъчно да срѣщнешъ въ една приятелска ржка, една съчувствена дума, благосклонни сърдца: това което пакъ вече ни тѣжи е самотията въ домашното огнище, пустий и празденъ домъ, отсъствието на едно вѣрно същество на което да можемъ да расчитаме въ време на болѣсть, радостъ, скръбъ и въ послѣдната минута. Ето защо често приятел се привързва къмъ приятеля, братъ къмъ брата и, това което е още по трогателно, братътъ къмъ сестрата и синътъ къмъ майката. Но тия подражания или расчленения на семейството не сж всичкото семейство, не сж самото семейство; тѣ сж само бѣлѣзитѣ